

[Udenrigsministeren.]

stor Misforstaaelse af min Opfattelse. (Hauch: Det har jeg ikke sagt!). . . . Det glæder mig, for saa er vi altsaa enige om begge at ønske, at denne Samhandel udvikles i den kommende Tid, og jeg regner med, at det kan ske gradvis. Det er jo gaaet ganske godt frem i de forløbne Aar. I Aaret 1932 var Værdien af vor Udførsel til Tyskland 150 Mill. Kr. I 1933, da Møntværdien i Forhold til Sterling i det væsentlige var den samme som nu, androg vor Udførsel til Tyskland 158 Mill. Kr. I 1938 er den 306 Mill. Kr., og hvis det Haab gaar i Opfyldelse, som vi nu nærer: at vi skal kunne holde de følgende Kvartaler i samme Højde som Januar Kvartal, vil det blive 352 Mill. Kr. i 1939. Dette turde ikke være Udtryk for Bestræbelser for at holde Samhandelen med Tyskland nede, men Udtryk for, at der ved meget, meget store Anstrengelser fra dansk Side er tilvejebragt en Fremgang i denne Udførsel af meget betydelig Rækkevidde og af ganske overordentlig stor Værdi for de danske Erhverv. Jeg glæder mig ved sammen med det ærede Medlem at have været med til at lægge Grunden derfor ved den oprindelige Aftale med Tyskland af 1934, men jeg beklager, at det ærede Medlem synes at opfatte denne Aftale som en Tryllestav, der er lagt i Hænderne paa mig: naar jeg blot vil benytte den, saa springer Alverdens Kilder med Rigdom, hvis man maatte ønske det. Saadan er det ikke. Det er en Aftale af samme Art som alle de andre, en besværlig Aftale at arbejde med.

Det ærede Medlem sagde til mig, at Udenrigsministeren burde være Repræsentant for hele det danske Folk og naturligvis ikke mindst i de Forhandlinger, der foregaar udadtil, og derom er vi i høj Grad enige. Men det er jo ikke muligt at være det paa en saadan Maade, at man tilfredsstiller alle, naar disse alle ikke er i Stand til nogenlunde at finde hinanden. Det ærede Medlem skildrede hvorledes, da vi talte om de 185 Mill. Rmk., Handel og Landbrug vilde meget højere op og Industrien betydeligt længere ned. Det er nu ikke saa forfærdelig let at tilfredsstille saadanne Modparter; det højeste, man kan stræbe imod, er at finde en Generalnævner, og denne Generalnævner blev ved den paagældende Lejlighed, tror jeg, fundet i Tallet 185 Millioner.

Det vilde naturligvis være meget lettere at tilfredsstille alle, hvis der var Mulighed for at bringe disse til Forstaaelse indbyrdes, og jeg tør sige, at jeg har bestræbt mig for under alle de Forhandlinger, der her har

været ført, at faa saa megen Samklang mellem de Erhverv, der tror at have modsatte Interesser — langt mere, end de efter min Mening har —, som paa nogen Maade muligt. Men jeg vil gerne føje den Bekendelse til, at hvor Landbrugets Interesser stod mod andre Erhvervs Interesser, har jeg ment, og mener vedblivende, at der bør tages et særligt Hensyn til Landbruget, fordi Verdensøkonomien er gaaet Landbruget imod; dette maa tages i Betragtning i vore Forhandlinger og vore Overvejelser med Hensyn til Forholdet mellem Landbruget og andre Erhverv, ikke saaledes, at billigt Hensyn til noget andet Erhverv tilside sættes, men saaledes, at man bestandig har i Tankerne det Tab, som Verdensmarkedets Forskydninger nu engang har paaført Landbruget i højere Grad end andre Erhverv.

Men ligesom det er svært at tilfredsstille de forskellige Erhverv, som ikke selv er indbyrdes enige, saaledes er det jo meget svært at tilfredsstille de forskellige politiske Partier. Udenrigsministeren skal saa vidt muligt være uden for de politiske Partier i Behandlingen af disse Sager, men naar de politiske Partier strides, naar de politiske Partier ikke kan sætte et fælles Hensyn til Landets Politik over denne Tilbøjelighed til at strides indbyrdes, bliver det ikke saa forfærdelig let at tilvejebringe fuldstændig Tilfredshed mellem dem. Og det kan jo ikke nægtes, at politiske Partier — og jeg tror ikke, det ærede Medlems Parti kan sige sig fri i den Henseende — har arbejdet ikke saa lidt i de forløbne Aar, navnlig i de sidste Aar, med at inddrage disse Spørgsmaal i den politiske Strid. Hvis dette kunde undgaas, vilde det være udmærket. Jeg tør ikke haabe, at det kan undgaas under en Valgkampagne, i hvert Fald ikke under den forestaaende Valgkampagne, og jeg er bange for, at det heller ikke kan undgaas under den Valgkampagne, som kommer til Efteraaret. Men saa kan det ærede Medlem og jeg maaske mødes i Haabet om, at naar disse Ubehageligheder er overstaaet, vil Partierne kunne blive bedre over for hinanden paa dette Omraade, og vi vil i højere Grad end hidtil kunne tilrettelægge en fælles Politik.

Men jeg tror ganske vist, at en Forudsætning derfor vil være, at det ærede Medlem og hans Venner i højere Grad, end det hidtil er lykkedes, kommer til at forstaa Vægten af det Hensyn, vi maa tage til England. Det ærede Medlem siger, at jeg fremstiller England som et Skræmmebillede.